

Arrest

nr. 153 737 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 maart 1953.

Op 21 november 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 20 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2014 werd ingediend door:

Naam: G. [...]

Voornaam: A. [...]

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: 29.03.1953

Geboorteplaats: Babol

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 24.11.2014 waaruit blijkt dat zij voor de periode januari-november 2014 een inkomensvervangende tegemoetkoming van €5958,5 en een integratie-tegemoetkoming van €5733,64 ontving. Dit komt neer op een maandelijks bedrag van €955,61, respectievelijk €496,54 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en €477,80 (integratietegemoetkoming). Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Bijgevolg blijkt uit de voorgelegde documenten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, 40bis, 40ter, 41, 42 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 1405 van het Burgerlijk Wetboek.

2.1.1. De verzoekende partij ligt haar middel als volgt toe:

“Doordat in eerste instantie volgens artikel 40, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie wordt verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijf in of zich begeeft naar het Rijk.

En doordat volgens artikel 40, §3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iedere burger van de Unie gedurende maximaal drie maanden het recht heeft in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, lid 1.

En doordat volgens artikel 40, § 4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[....]

En doordat volgens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

En doordat volgens artikel 40ter, eerste lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

En doordat volgens artikel 40ter, tweede lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de Belgische onderdaan moet aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

En doordat volgens artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden, waarbij bij de erkenning rekening wordt gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

En doordat artikel 1405, lid 1 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat de inkomsten uit de beroepsbezigheden van echtgenoten gemeenschappelijk zijn.

Terwijl de bestreden beslissing meent dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Dat men dit als volgt motiveert: "Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor: schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 24.11.2014 waaruit blijkt dat zij voor de periode januari-november 2014 een inkomensvervangende tegemoetkoming van € 5958,50 en een integratietegemoetkoming van € 5733,64 ontving. Dit komt neer op een maandelijks bedrag van € 955,61, respectievelijk € 496,54 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en € 477,80 (integratietegemoetkoming). Echter, de integratietegemoetkoming kan worden beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Bijgevolg blijkt uit de voorgelegde documenten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel € 1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dat verwerende partij zich evenwel dient te plaatsen op het moment van de aanvraag, hetzij 21.11.2014, en alsdan dient te oordelen of verzoeker afhankelijk is van de referentiepersoon in kwestie en of er wel een behoefte aan aanwezig is in het kader van het huwelijk van de betrokkenen.

Dat verwerende partij heeft nagelaten om de stukken te onderzoeken en niet heeft onderzocht of verzoeker op het moment van de aanvraag over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat men evenwel rekening dient te houden met de gemeenschappelijke inkomsten, te weten de inkomsten die door de echtgenoot van de referentiepersoon worden vergaard.

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van meergenoemd de artikelen 40, 40bis, 40ter, 41, 42 en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 1405, lid 1 B.W. en berust op niet in rechte, noch in feite aanvaardbare motieven.

1.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven.

Deze bepalingen en dit beginsel zijn door de bestreden beslissing geschonden.

2.

De realiteit van de familieband, te weten echtgenoten, wordt door de bestreden beslissing niet in twijfel getrokken.

Door de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat de referentiepersoon, te weten mevr. Geneviève De Keyser, niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Er dient evenwel, wanneer er niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, door de verwerende partij een behoeftanalyse worden gemaakt conform art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijk criterium dat dient te worden nagegaan bestaat erin dat de administratie dient na te gaan welke bestaansmiddelen de vervoegde burger en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Hierbij dient uiteraard te worden rekening gehouden met het inkomen van de andere gezinsleden, meer in het bijzonder wanneer men, zoals in deze zaak het geval is, getrouwd is zonder huwelijkscontract en dus valt onder het wettelijk stelsel.

Ingevolge dit wettelijk stelsel zijn de inkomsten gedurende het huwelijk gemeenschappelijk. De inkomsten uit beroepsbezigheden behoren onmiddellijk en van rechtswege tot het gemeenschappelijk vermogen ongeacht de regeling in verband met de inning, de besteding, de plaatsing op een rekening, het bestuur of het verhaalsrecht van de schuldeisers.

De referentiepersoon en haar echtgenoot beschikken over een eigen woning, zodat er geen huur verschuldigd is. Daarnaast beschikken haar echtgenoot en zijzelf over voldoende spaargelden, alsook heeft haar echtgenoot een maandelijks inkomen dat meer dan voldoende is. Door het jarenlange, stabiele huwelijk sinds 1979 bestaat bovendien minstens het vermoeden dat er een engagement is tussen de echtgenoten om in te staan voor de financiële lasten.

Gelet op wat bepaald werd in artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet diende de verwerende partij echter over te gaan tot een behoefteanalyse. Zodra het inkomen van de referentiepersoon lager is dan het in artikel 40ter, lid 2, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is in de bestreden beslissing, is de overheid verplicht om volgens artikel 42 § 1, lid 2, van de Vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden en te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden (cf. Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.55.2)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die verzoeker en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat het gemiddeld maandloon van de referentiepersoon onder de armoederisicogrens, alsook onder 120 % van het bedrag zoals bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Volgens de verwerende partij, en dit alleen al toont aan dat men de aanvraag niet grondig heeft onderzocht, lopen verzoeker en zijn echtgenote het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij heeft echter niet in concreto onderzocht welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn echtgenote daadwerkelijk en in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Een en ander klemt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013).

Verwerende partij dient echter rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkenen in het dossier, wat ze in dit geval niet heeft gedaan.

Verwerende partij wijst op een arbitraire wijze af daar men het bedrag van de armoedegrens van een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, terwijl dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag.

Indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en zijn partner, dan voorziet artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Verwerende partij heeft echter geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

Uit de stukken die werden bijgevoegd bij de aanvraag blijkt evenwel dat verzoeker enkele elementen aanbracht die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. Zo zijn verzoeker en zijn echtgenoot getrouwd onder het wettelijk stelsel, zodat er rekening moet worden gehouden met de inkomsten van het gemeenschappelijk vermogen, hebben beiden spaargelden, alsook een eigen woning.

Verwerende partij is derhalve in gebreke gebleven om de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

De referentiepersoon heeft evenwel wel voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

3.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken in de praktijk eigen criteria toepast om te oordelen of een persoon niet beschikt over afdoende bestaansmiddelen zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen, hetwelk strijdig is met artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de interpretatie van het begrip 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' niet zelf dient in te vullen, maar wel rekening dient te houden met het criterium zoals dit voorkomt in de wet.

Verzoeker en zijn echtgenote beschikken wel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zij legden de huwelijksakte neer waaruit blijkt dat zij gehuwd zijn onder het wettelijk stelsel zodat alle inkomsten uit het beroep gemeenschappelijk zijn.

Door verwerende partij werd echter niet nagegaan wat de gemeenschappelijke inkomsten zijn, hetgeen wel moet worden verwacht van DVZ overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift nog bijkomende stukken neer waaruit blijkt dat hij afdoende bestaansmiddelen heeft, waarvan zijn echtgenote uiteraard mee geniet, alsook enkele bijkomende stukken waaruit afdoende blijkt dat ook de referentiepersoon over meer dan voldoende spaargelden beschikt:

- Spaarrekening bij Delta Lloyd op naam van verzoeker (stuk 2)
- Spaarrekening bij Delta Lloyd op naam van de referentiepersoon (stuk 3)
- Rekening bij BNP Paribas Fortis op naam van verzoeker (stuk 4)
- Beleggingsproducten bij Axa op naam van de referentiepersoon (stuk 5)
- Aankoopbewijs woning (stuk 6)
- Akte van de woning (stuk 7)
- Licentie van exploitatie van zaak van verzoeker (stuk 8)
- Aanslagbiljet van verzoeker (stuk 10)

Bovendien dient verzoeker permanent te zorgen voor zijn invalide echtgenote (stuk 9).

4.

Het staat derhalve vast dat de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen heeft en dat het gezin, bestaande uit verzoeker en zijn echtgenote, niet ten laste zullen vallen van de overheid.

Er bestaat dus manifest een tegenstrijdigheid tussen enerzijds de door verzoeker aangehaalde stukken en verklaringen en anderzijds de zogezegd daarop gebaseerde beslissing.

Dat de beslissing dan ook niet gebaseerd is op de volledige en correcte feitelijke elementen van het dossier.

Concluderend dient verzoeker te stellen dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Dat het dan ook vaststaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot weigering van de verblijfsaanvraag de aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt."

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij met betrekking tot de vereiste bestaansmiddelen volgende documenten heeft neergelegd: attest van erkenning van handicap, attest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap, attest van de Voorzorg.

Uit het attest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap blijkt dat de Belgische referentiepersoon in de januari 2014-november 2014 maandelijks een inkomen ontvangt dat enerzijds bestaat uit een inkomensvervangende tegemoetkoming van 545,18 euro en anderzijds een integratietegemoetkoming van 521,24 euro.

De bestreden beslissing stelt vast dat de echtgenote van de verzoekende partij beschikt over een integratie inkomen en een inkomensvervangende tegemoetkoming. De bestreden beslissing stelt dat enkel met de inkomensvervangende tegemoetkoming rekening kan worden gehouden, daar de integratietegemoetkoming dient te worden beschouwd als een vorm van aanvullend bijstandsstel. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat de integratietegemoetkoming als een vorm van aanvullend bijstandsstel dient te worden beschouwd.

Waar de verwerende partij de inkomensvervangende tegemoetkomingen in aanmerking neemt, is het niet kennelijk onredelijk dat *in casu* wordt geoordeeld dat deze veel te laag zijn om de verzoekende partij mee te onderhouden nu deze slechts 545,18 euro per maand bedragen.

Bijgevolg kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en zij niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken nu alle aangetoonde inkomsten deel uitmaken van het aanvullend bijstandsstelsel.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op artikel 1405, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek en bijkomende stukken voorlegt, met name een spaarrekening bij Delta Lloyd op naam van de verzoekende partij, een spaarrekening bij Delta Lloyd op naam van de referentiepersoon, een rekening bij BNP Paribas Fortis op naam van de verzoekende partij, beleggingsproducten bij Axa op naam van de referentiepersoon, het aankoopbewijs van de woning, de akte van de woning, een licentie van exploitatie van zaak van de verzoekende partij en het aanslagbiljet van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat voormelde stukken niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden meegedeeld. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten

hiermee geen rekening te hebben gehouden. Nochtans werd op de bijlage 19ter van 21 november 2014 uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij ten laatste op 21 februari 2015 bewijzen van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon diende voor te leggen. Wat betreft voormelde stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt merkt de Raad voorts op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Evenmin werden voor het nemen van de bestreden beslissing stukken bijgebracht waaruit bleek dat de verzoekende partij eigen bestaansmiddelen had waarover de referentiepersoon kon beschikken. Bijgevolg is het pleidooi van de verzoekende partij in het kader van artikel 1405, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek niet dienstig.

In een volgende grief verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen behoefteanalyse te hebben verricht conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat het bedrag dat in het kader van de behoefteanalyse gehanteerd wordt in de bestreden beslissing hoger ligt dan het referentiebedrag. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan worden ontkend dat dit de teneur is van de bijlage 20, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2; zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

In het kader van de behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”*

Uit voormeld motief opgenomen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar echtgenote in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het dossier. Een en ander klemmt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. *In casu* stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. De verzoekende partij merkt dit terecht op.

Er dient te worden opgemerkt dat het bedrag dat wordt gehanteerd om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te

voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar echtgenote, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verzoekende partij voert terecht de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aan. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS